

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 134/09-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. septembra 2009 v senáte zloženom z predsedu Rudolfa Tkáčika zo sudcov Jána Auxta a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti Ing. I. Z., B., zastúpeného advokátkou Mgr. H. S., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 149/2008 z 25. novembra 2008 takto

r o z h o d o l :

Základné právo Ing. I. Z. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 149/2008 z 25. novembra 2008 porušené nebolo.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) podľa ustanovenia § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) uznesením č. k. III. ÚS 134/09-12 zo 14. mája 2009 prijal na ďalšie konanie sťažnosť Ing. I. Z., B. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou Mgr. H. S., B., pre namietané porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Cdo 149/2008 z 25. novembra 2008, ktorým bolo odmietnuté jeho dovolanie, ktorým napadol rozsudok Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Co 87/06-175 z 13. septembra 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že je vlastníkom rodinného domu na D. ulici v B., kde vzniklo právo užívať byť aj M. O. na základe výmeru bývalej Správnej bytovej komisie v B. z 20. októbra 1947 č. B/2-7758-a/1947, Z: 80/1947 a následne vzniklo právo spoločného nájmu bytu z titulu trvania manželstva aj jeho manželke. Sťažovateľ uviedol, že vlastníkom rodinného domu sa stal z polovice dedením po otcovi a z polovice kúpou od ostatných spoluvlastníkov domu. Rodinný dom bol a je nepretržite vo vlastníctve fyzických osôb a nebol ani predmetom konania podľa reštitučných predpisov.

Listom zo 6. mája 2002 dal sťažovateľ výpoveď z nájmu M. O., a to z viacerých dôvodov, pričom jedným z nich bolo aj nájomné, ktoré „vo výške 104 Kčs mesačne“ bolo neprimerané rozsahu užívanej nehnuteľnosti. Zdôraznil, že do opráv havarijného stavu domu investoval 560 000 Sk. V roku 1993 po ich ukončení sa začal domáhať zvýšenia nájomného, čo bolo aj príčinou sporu.

Nájomcovia M. O. s manželkou podali 4. júna 2002 žalobu o určenie neplatnosti výpovede z nájmu bytu na Okresnom súde Bratislava I (ďalej len „okresný súd“). Rozhodnutiu tohto súdu, ktorým určil, že výpoveď z nájmu je neplatná, sťažovateľ vytýka nedostatočné zistenie skutkového stavu veci a tiež nesprávne právne posúdenie veci, keď si okresný súd osvojil tvrdenie nájomcov, že rodinný dom je reštituovaný, a teda sa naň vzťahuje právna úprava regulovaného nájomného, čo nezodpovedá skutočnosti.

V čase, keď dal sťažovateľ nájomcom výpoveď z nájmu bytu, bolo účinné opatrenie Ministerstva financií Slovenskej republiky č. R-1/2002 zo 6. marca 2002, ktoré nadobudlo účinnosť 1. apríla 2002. Podľa tohto opatrenia [časť I písm. A položka 16 ods. 1 písm. b)] sa nevzťahuje na objekty, ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb.

Keďže predmetný rodinný dom bol nepretržite vo vlastníctve fyzických osôb, nepatrí podľa názoru sťažovateľa do štátom regulovaného segmentu bytového fondu a on je oprávnený požadovať od nájomníkov nie regulované, ale reálne nájomné.

Proti prvostupňovému rozsudku podal sťažovateľ 7. februára 2006 odvolanie.

Krajský súd v rozsudku zmenil napadnuté časti rozsudku okresného súdu tak, že žalobu zamietol a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že výpoveď z nájmu doručená len jednému z manželov nemôže vyvolať zánik nájomného vzťahu ani u jedného z manželov, preto nedošlo ani k výpovedi nájmu, a preto sa sťažovateľ nemohol ani domáhať zrušenia tejto výpovede. Vo vzťahu k druhému účastníkovi preto ani nemohol takého následky vyvolať.

Proti tomuto rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ v zákonnej lehote dovolanie.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 149/2008 z 25. novembra 2008 dovolanie sťažovateľa odmietol. V odôvodnení uviedol, že z povahy dovolania ako opravného prostriedku vyplýva, že toto môže podať len ten účastník konania, ktorému nebolo

rozhodnutím odvolacieho súdu v celom rozsahu vyhovené, prípadne ktorému bola týmto rozhodnutím spôsobená určitá ujma na jeho právach. Z uvedeného dovolací súd vyvodil, že rozsudkom odvolacieho súdu bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené a že dovolanie môže podať len žalovaný, a naopak, ak bola žaloba zamietnutá, môže dovolanie podať iba žalobca.

Sťažovateľ uviedol, že výsledkom konania súdov bolo konštatovanie, že „*k výpovedi z nájmu nedošlo, nemôžem byť ja považovaný za osobu, ktorej bolo vyhovené, ktorá bola v konaní uspokojená*“.

Z týchto dôvodov sa sťažovateľ nestotožňuje s výkladom ustanovenia § 240 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), ktorý predložil najvyšší súd, a odmietnutie dovolania chápe ako ujmu na jeho práve na súdnu ochranu.

Sťažovateľ popísal svoju situáciu pri užívaní svojej nehnuteľnosti, ako aj svoj zdravotný stav a uviedol, že je to v príčinnej súvislosti s rozhodovanou vecou, a preto žiada primerané finančné zadosťučinenie v sume 4 200 000 Sk (139 415 €).

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd rozhodol nálezom, že:

„1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 25. 11. 2008, č. k. 1 Cdo 149/2008, porušil základné právo Ing. I. Z. na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. 11. 2008, č. k. 1 Cdo 149/2008 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Ing. I. Z. priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 139.415,- EUR, ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia Ing. I. Z. vo výške 224,70 EUR za dva úkony právnej pomoci á 105,40 EUR (prevzatie

a príprava veci, podanie ústavnej sťažnosti) + 2 x režijný paušál á 6,95 EUR, a to na účet Mgr. H. S., advokátky, do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

Na základe výzvy ústavného súdu sa k sťažnosti vyjadrila podpredsedníčka najvyššieho súdu listom č. k. KP 8/09-48 z 24. júna 2009, v ktorom okrem iného uviedla:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Cdo 14912008 z 25. novembra 2008 odmietol dovolanie sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 13. septembra 2007 sp. zn. 3Co 87/2006 pretože ho podala osoba neoprávnená [§ 218 ods. 1 písm. b) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.]. V odôvodnení svojho uznesenia vyslovil, že z povahy dovolania ako opravného prostriedku vyplýva, že povahy dovolania ako opravného prostriedku vyplýva, že dovolanie môže podať len tá strana (účastník konania), ktorej nebolo rozhodnutím odvolacieho súdu v celom rozsahu vyhovené, prípadne ktorej bola týmto rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jej právach. Pritom nie je rozhodujúce celé znenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ale iba jeho výrok a na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa nemožno prihliadať vôbec. Taktiež pri tomto posudzovaní nemožno brať do úvahy subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale iba objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bola účastníkovi spôsobená určitá, hoci nie veľmi významná ujma, ktorú možno odstrániť zrušením napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak rozsudkom odvolacieho súdu bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené, môže dovolanie podať iba žalovaný a naopak, ak bola žaloba zamietnutá, môže dovolanie podať iba žalobca. Pri skúmaní oprávnenia na podanie dovolania z tohto hľadiska je totiž podstatné, že rozhodnutie odvolacieho súdu vyznelo celkom podľa jeho požiadaviek, a že uspokojený účastník konania objektívne nemôže mať žiadny záujem na zrušení rozhodnutia. Ak teda dovolanie podal účastník konania, ktorému výrokom rozhodnutia odvolacieho súdu bolo v celom rozsahu vyhovené, resp. mu ním nebola spôsobená žiadna ujma na jeho právach dovolací súd dovolanie odmietne.

Najvyšší súd uskutočnil výklad ustanovení, týkajúcich sa prípustnosti dovolania v súlade so zaužívanou praxou najvyššieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa vypořiadal vyčerpávajúcim spôsobom so všetkými námietkami sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov navrhujem sťažnosti nevyhovieť; súčasne súhlasím s upustením od ústneho pojednávania, keďže od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.“

Právna zástupkyňa sťažovateľa listom z 9. júla 2009 súhlasila s upustením od ústneho pojednávania.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože od tohto nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát ústavného súdu sťažnosť prerokoval na svojom neverejnom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa ustanovenia § 240 ods. 1 OSP účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom

stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plynie táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

Podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. b) OSP odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané oneskorene...

Podľa ustanovenia § 243b ods. 5 OSP ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a § 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne. Ak dovolateľ vezme dovolanie späť, dovolací súd konanie uznesením zastaví.

Podľa ustanovenia § 238 ods. 1 OSP dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 OSP dovolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje v prvom rade za potrebné uviesť, že nie je zásadne oprávnený ani povinný preskúmať a posudzovať skutkové zistenia a právne názory všeobecných súdov, ktoré sú základom ich rozhodnutí.

Preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu v konaní pred ústavným súdom má opodstatnenie len v tom prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo alebo napadnutým rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody.

Ústavný súd vo vzťahu k základnému právu zaručenému čl. 46 ods. 1 ústavy a právu zaručenému čl. 6 ods. 1 dohovoru uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu záverov

vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (II. ÚS 71/97).

Z uvedených dôkazov podľa názoru ústavného súdu v obsahu týchto zaručených práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 145/07).

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 26/96, I. ÚS 62/97).

K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 38/98).

Podľa čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

Z vymedzenia postavenia a právomoci všeobecných súdov a ústavného súdu v Slovenskej republike vyplýva, že preskúmavanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonností rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci patrí v rozsahu ustanovenom zákonnými predpismi do právomoci všeobecných súdov.

Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. V zásade preto nie je oprávnený posudzovať správnosť skutkových a právnych názorov všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov v konkrétnom prípade viedli k rozhodnutiu (III. ÚS 78/07).

Do právomoci ústavného súdu v konaní podľa čl. 127 ústavy však patrí kontrola zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, III. ÚS 180/02, III. ÚS 153/07).

O arbitrárnosti súdneho rozhodnutia v súvislosti s právnym posúdením veci možno hovoriť spravidla vtedy, ak ústavný súd zistil interpretáciu a aplikáciu právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

Z predloženej sťažnosti, z vyjadrení a rozsudkov ústavný súd zistil, že sťažovateľ bol účastníkom konania vo veci neplatnosti výpovede z nájmu vedenej okresným súdom pod sp. zn. 15 C 85/2002, v ktorej rozhodol rozsudkom, že sťažovateľom daná výpoveď z nájmu zo 6. mája 2002 doručená nájomcom 14. mája 2002 je neplatná. Konanie o žalobe žalobcu v prvom rade (M. O., ktorý medzičasom zomrel) bolo zastavené a sťažovateľ bol zaviazaný na náhradu trov konania žalobcom.

O podanom odvolaní sťažovateľa krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Co 87/2006 z 13. septembra 2007 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutých častiach zmenil tak, že návrh zamietol (v časti o určenie neplatnosti výpovede z nájmu, ktorú podali manželia O. a ich syn proti sťažovateľovi) a sťažovateľovi priznal náhradu trov konania v sume 3 000 Sk.

V odôvodnení krajský súd uviedol, že výpoveď z nájmu doručená len jednému z manželov nemôže vyvolať zánik nájomného vzťahu ani u jedného z manželov, a teda že k výpovedi z nájmu bytu ani nedošlo, a preto sa ani žalobcovia nemohli s úspechom domáhať práva na určenie neplatnosti výpovede z nájmu.

Vo vzťahu k druhému účastníkovi tu podľa krajského súdu chýba existencia hmotnoprávneho úkonu prijímateľa ako prejavu vôle adresovaného aj tomuto spoločnému nájomcovi bytu a smerujúceho k ukončeniu jeho nájomného vzťahu.

Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia sp. zn. 1 Cdo 149/2009 uviedol, že:

„Na podanie dovolania sú legitimovaní účastníci konania alebo ich právni nástupcovia. Z tohto všeobecného záveru však nemožno vyvodiť, že v konkrétnom prípade môžu dovolanie podať obe sporové strany (všetci účastníci konania). Aj keď táto otázka nie je v zákone výslovne riešená, z povahy dovolania ako opravného prostriedku vyplýva, že dovolanie môže podať len tá strana (účastník konania), ktorej nebolo rozhodnutím odvolacieho súdu v celom rozsahu vyhovené, prípadne, ktorej bola týmto rozhodnutím spôsobená iná určitá ujma na jej právach. Pritom nie je rozhodujúce celé znenie rozhodnutia odvolacieho súdu, ale iba jeho výrok a na obsah rozhodnutia súdu prvého stupňa nemožno prihliadať vôbec. Taktiež pri tomto posudzovaní nemožno brať do úvahy subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale iba objektívnu skutočnosť, že rozhodnutím odvolacieho súdu bola účastníkovi spôsobená určitá, hoci nie veľmi významná ujma, ktorú možno odstrániť zrušením napadnutého rozhodnutia. Z uvedeného vyplýva, že v prípade, ak rozsudkom odvolacieho súdu bolo žalobe v celom rozsahu vyhovené, môže dovolanie podať iba žalovaný a naopak, ak bola žaloba zamietnutá, môže dovolanie podať iba žalobca. Tieto zásady sa použijú aj vtedy, ak rozhodnutie odvolacieho súdu trpí niektorou z väd uvedených v § 237 O. s. p. Zo samotnej skutočností, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí takouto vadou nemožno vyvodzovať, že by tým účastníkovi konania bola spôsobená určitá ujma na jeho právach. Pri skúmaní oprávnenia na podanie dovolania z tohto hľadiska je totiž podstatné, že rozhodnutie odvolacieho súdu vyznelo celkom podľa jeho požiadaviek, a že uspokojený účastník konania objektívne nemôže mať žiadny záujem na zrušení rozhodnutia. Ak teda dovolanie podal účastník konania, ktorému výrokom

rozhodnutia odvolacieho súdu bolo v celom rozsahu vyhovené, resp. mu ním nebola spôsobená žiadna ujma na jeho právach, dovolací súd dovolanie odmietne.

Vzhľadom na uvedené, keďže v danom prípade síce je dovolanie podľa § 238 ods. 1 O. s. p. prípustné, ale žalovanému rozsudkom odvolacieho súdu, ktorým bol rozsudok súdu prvého stupňa zmenený tak, že žaloba bola zamietnutá (teda napadnutým rozsudkom dovolateľovi nebola na jeho právach spôsobená žiadna ujma), žalovaný nebol osobou legitimovanou na podanie dovolania. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného ako neprípustné odmietol [§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. b) O. s. p.].“

Najvyšší súd zdôraznil, že „dovolanie môže podať len tá strana (účastník konania), ktorej nebolo rozhodnutím odvolacieho súdu v celom rozsahu vyhovené“. Na tomto stanovisku zotrvala aj podpredsedníčka najvyššieho súdu, keď uviedla, že „neboli zistené dôvody prípustnosti dovolania, keďže mu bolo ako účastníkovi v spore plne vyhovené, resp. mu ním nebola spôsobená žiadna ujma na jeho právach, dovolací súd dovolanie odmietne“.

Predložený výklad postavenia sťažovateľa nie je arbitrárny.

Konštatovanie, že sťažovateľ bol v spore úspešný, na prvý pohľad (prima facie) má logickú oporu v skutkovom deji, ktorý sa premietol do právneho posúdenia veci.

Konštatovanie, že sťažovateľ bol uspokojený v konaniach všeobecných súdov, má reálny základ, a takýto výklad procesných ustanovení, ktorými sa riadi dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok, nie je arbitrárny.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je taktiež právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom

súdnej ochrany, t. j. s uplatnením svojich nárokov v súdnom konaní (III. ÚS 209/04, III. ÚS 78/08).

Právny názor najvyššieho súdu je riadne zdôvodnený a zodpovedá aj jeho stabilnej judikatúre, pričom nie je arbitrárny ani zjavne neodôvodnený.

Ústavný súd vzhľadom na už citovanú interpretáciu procesných ustanovení o dovolaní najvyšším súdom v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou konštatuje, že základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nemožno porušiť, ak všeobecný súd vo veci koná v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní (II. ÚS 122/05).

A contrario, ak však všeobecný súd koná v rozpore s procesno-právnymi predpismi upravujúcimi postup v súdnom konaní, môže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie. Takýto rozpor v postupe najvyššieho súdu však ústavný súd nezistil.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu porušené neboli.

Keďže ústavný súd nerozhodol o porušení označených práv sťažovateľa, bolo bez ďalšieho právneho významu rozhodovať o jeho ďalších návrhoch viažucich sa na vyslovenie ich porušenia.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. septembra 2009

